

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

Το μακρύ της ζωής μου ρεμπέτικο

Λίγοι και εκλεκτοί μείναμε τώρα τον Αυγούστο, εδώ στην παροικία μας στο Σύδνευ, με την μεγάλη πλειοψηφία των συμπαροίκων μας να έχει επιλέξει την φυγή για τις διακοπές της στην Ελλάδα. Ετσι θα δημοσιεύσω μέσω της στήλης μου, τις επόμενες εβδομάδες ένα θεατρικό μου μονόπρακτο, που αφορά την αληθινή ιστορία του ρεμπέτη Ανέστου Δέλια, από την Σμύρνη και της μοιραίας κυριολεκτικά σχέσης του με την Κούλα της «Σκουλαρικού» που τον οδήγησε σε πρόωρο θάνατο από την ακούσια χρήση των ναρκωτικών. Μια ιστορία που αρχίζει στην Αθήνα, λίγα χρόνια μετά τη μικρασιατική καταστροφή και τελειώνει πάλι στην Αθήνα την περίοδο της γερμανικής κατοχής. Στην ουσία ο Ανέστος Δέλιας ιδρύουν στην Ελλάδα για πρώτη φορά με τον Μάρκο Βαμβακάρη την ρεμπέτικη κομπανία. Μικρό το έργο του και δε πρόλαβε να δώσει

την δική του μεγάλη προσφορά στην ιστορία του ρεμπέτικου τραγουδιού. Εφυγε από τη ζωή, σχεδόν λησμονημένος από όλους και άγνωστος στους νεώτερους, εκτός από εκείνους που ασχολούνται με το ρεμπέτικο και λαϊκό Τραγούδι. Μεταξύ αυτών που τον γνωρίζουν καλά και ξέρουν τα τραγούδια του και ο συμπάροικος μας Παναγιώτης Καλανδράνης, ο οποίος κάποια μέρα πέρυσι μου μιλούσε για τη συγκλονιστική του ιστορία και με ενέπνευση για τη συγγραφή αυτού του θεατρικού μονόπρακτου στο οποίο απεφάσισα να μεταφέρω το κλίμα εκείνης της εποχής αλλά και την τραγωδία των αρρωστημένων ανθρώπινων σχέσεων. Το έργο θα μεταφέρεται εδώ στο φύλλο του ΚΟΣΜΟΥ σε συνέχειες μέχρι τέλος. Σας ευχαριστώ και καλή ανάγνωση.

Γιώργος Αθανασιάδης

«Της μακρύ της ζωής μου ρεμπέτικο»

Πρόσωπα με σειρά εμφάνισης

Αφηγητής μασκοφόρος
Ρεμπέτικη κομπανία
Ανέστος
Κούλα η Σκουλαρικού

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

Σκηνή Πρώτη

(Στην αίθουσα ενός παλιού ρεμπετάδικου στεκιού, εμφανίζεται η σκιά ενός μασκοφόρου μαυροντυμένου άντρα και αρχίζει την αφήγηση μιας παλιάς πραγματικής ιστορίας. Λίγα λόγια. Σε ένα τραπέζι στην άκρη στο δεξί μέρος της σκηνής κάθονται τρείς γυναίκες καλοντυμένες και διασκεδάζουν. Μια κανάτα κρασί και τρία ποτήρια μπροστά τους. Οι γυναίκες εμφανίζονται μέσα από τους θεατές και παίρνουν θέση. Η μία από αυτές η Κούλα η Σκουλαρικού, ψηλή, έντονα βαμβένη και πολύ προκλητικά ντυμένη με μακρυά σκουλαρίκια κοιτάζει προκλητικά τους μουσικούς και ιδιαίτερα τον Ανέστο που κάποιες φορές τα βλέμματα τους συναντιώνται. Τα φώτα στη σκηνή σβήνουν και στην αίθουσα και επικρατεί σκοτάδι, εμφανίζεται ένας μαυροντυμένος άντρας πρός την άκρη μπροστά της σκηνής και ένα δυνατό φώς των φωτίζει. Διαγράφεται η φιγούρα του και φορά μάσκα στο πρόσωπο (είναι ο αφηγητής). Στο βίντεο παίζουν εικόνες από τη μικρασιατική καταστροφή.)

Αφηγητής

Δεν είμαι άνθρωπος εγώ, ούτε ξωτικό του δάσους
Δεν είμαι πλάσμα της φαντασίας ούτε γέννημα της νύκτας

Είμαι η ιστορία
Είμαι το χρώμα της ζωής
Και μια ιστορία θα σας πώ
Πίσω παλιά
Τότε στις αρχές του 20ου αιώνα
Να με θυμάστε

Είμαι η ζωή ενός ανθρώπου
Η φωτιά γεννάει στάχτη και η μαύρη μοίρα μέσα

από τη στάχτη γεννιέται.
Μόνο στα παραμύθια η στάχτη γεννάει ζωή.
Ο Φοίνικας ξαναγεννιέται από τις στάχτες του γιατί έτσι τον θέλουν οι άνθρωποι να γεννιέται.
Ηταν τότε το 1912 που γέννησε η μάνα του τον Ανέστο. Αναστάσιον τον βαφτίσανε.

Και το παιδί μεγάλωνε μέχρι τη μέρα της φωτιάς.
Και ο τόπος λαμπάδιασε και δίψαγε η γή για αίρα

Τη φωτιά οβίνει το νερό και τη δίψα
των καταραμένων τόπων το αίμα.
Ετοι το θέλποε η μαύρη μοίρα και πνίξανε
τη Σμύρνη στη φωτιά και στο αίμα...
τότε το 1922

Και ο μικρός Ανέστης γεννήθηκε στη νέα του ζωή
διωγμένος μαζί με τη φαμίλια του
Εκεί μακριά από τον τόπο του
Στην γλυκιά αγκαλιά της Αττικής γής
Και στην φτωχή τη Δραπετσώνα
Που η αύρα του Σαρωνικού σημίγει τους κρύους
χειμώνες με τον παγωμένο βοριά
που έρχεται από την Πεντέλη
το βουνό των λποτών, του λευκού μάρμαρου
και των κολασμένων ερώτων
Αγκαλιάζονται οι αέρπδες και στροβιλίζονται
Και χορεύουν τον παθιασμένο τους ερωτικό χορό

Και κεί μεγάλωνε ο Ανέστης
Και ο κύρης του έπαιζε στο σαντούρι
Τους καῦμούς της προσφυγιάς
Και της ρημαγμένης γλυκιάς πατρίδας τους
Που όλο κι έφευγε μακριά
Και ξεθώριαζε στη μνήμη
Κι ο Ανέστης πήρε το μπουζούκι
Και αποφάσισε να ζήσει μέσα στις νότες
Και έκανε τη μελωδία συντροφιά
Και το τραγούδι ελπίδα
Και μετά έγινε για αυτόν ζωή
Που την μοιράζοταν κάθε βράδυ
Εκεί στο «Χαμάμ»

(Τα φώτα σβήνουν και η οθόνη του προτζέκτορα. Οι μουσικοί είναι στις θέσεις τους και αρχίζουν να τραγουδούν .... Σηκώνεται η Κούλα και αρχίζει να χορεύει προκλητικά μπροστά στον Ανέστη)

Κούλα

Απόψε Μόρτη μου, χορεύω για σένα ...

Ανέστος

Και γώ απόψε παίζω για πάρτη σου, κουκλάρα μου.
Σπάσε την πίστα!

Η μουσική τελειώνει και βρισκόμαστε σε μια φτωχική κάμαρα με ένα κρεβάτι άστρωτο και διάφορα ρούχα πεταμένα τριγύρω. Εμφανίζονται ο Ανέστος και η Κούλα, μισομεθυσμένοι γελώντας και αστειευόμενοι...

Ανέστος

Ελα κοριοάρα μου, στην αρχοντικό μου...

Ελα, κάτος να βάλω δυό ποτηράκια κρασί να πιούμε...

(Η Κούλα γελάει κακαρίζοντας ενώ παράλληλα κάθεται προκλητικά στην άκρη του κρεβατιού σε στάση που τον προκαλεί ερωτικά... Ο Ανέστος γεμίζει δύο ποτήρια κόκκινο κρασί και κάθεται μπροστά της. Της προσφέρει το ένα ... σπικώνουν και τσουγκράνε τα ποτήρια... πίνουν λίγο και ο Ανέστος το πετά στο πάτωμα, το ίδιο και η Κούλα και πέφτει πάνω της, την αγκαλιάζει ερωτικά και επαλώνουν στο κρεβάτι ενώ τα φώτα σβήνουν στη σκηνή... (ενώ από τα περιστατικά μουσική για 2-3 λεπτά. Τα φώτα ξανανάψουν και ο Ανέστος γυμνός από τη μέση και πάνω σπικώνεται και πλησιάζει στην άκρη του δωματίου και ανάβει ένα τσιγάρο, ενώ προσφέρει και ένα ακομη στην Κούλα που έχει ανακαθίσει στο κρεβάτι φορώντας ένα μακρύ, λευκό ή κόκκινο νυκτικό σατέν με δαντέλες.)

Κούλα

Δέκα μέρες πέρασαν κιόλας από το κείνο το βράδυ που σε πρωτογνώρισα και πρωτόρθα σ' αυτό το δωμάτιο. Ξεύρεις κάτι;
Νομίζω σ' ερωτεύτηκα... αυτό είναι κακό;;...
έπειτα είναι και η δουλειά μου...

Ανέστος

Ακου Κούλα...
είναι πολύ νωρίς να μιλάμε γι' αμόρε..
εξ άλλου κάτος να σε συνηθίσουμε λίγο ο ένας τον άλλον... ξέρεις δεν είμαι κι έτοιμος για τέτοια..
Περνάς καλά μαζί μου;
Ναιαιαι;; ... άστο παραπέρα γι αργότερα...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...